

Arrest

nr. 53 676 van 22 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX versijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 31 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. 1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 12 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Gelendzhik in de provincie Krasnodar. U verklaarde dat uw dochter Z.(...) vanaf begin januari 2010 werd lastiggevalen door O.(...) O.(...), de zoon van een rijke voormalige burgermeester van Gelendzhik. U gaf aan dat uw echtgenoot op 15 januari 2010, toen hij uw dochter ging afhalen van de universiteit, O.(...) had aangesproken en hem gevraagd had om jullie dochter met rust te laten. Als reactie op zijn vraag werd uw echtgenoot door O.(...) en zijn vrienden meegenomen naar een bos waar hij werd geslagen. Uw echtgenoot verklaarde dat hij voor verzorging in het ziekenhuis belandde waar een klacht tegen O.(...) werd opgemaakt door een onderzoeksrechter. Een paar dagen na de klacht kreeg uw echtgenoot in het ziekenhuis bezoek van een onbekende vertegenwoordiger van O.(...)s vader die er op aandrong dat deze klacht zou worden ingetrokken. Na het verblijf van uw echtgenoot in het ziekenhuis contacteerde hij een advocaat. De advocaat vroeg het verslag van de politie op. In het verslag van de politie stond echter een totaal andere versie van de feiten weergegeven dan wat uw echtgenoot had verklaard in het ziekenhuis. De advocaat gaf aan dat hij deze zaak niet wou behartigen omdat het volgens hem zinloos was. Op 23 februari 2010 vielen gemaskerde politieagenten bij jullie binnen op zoek naar wapens. Deze wapens werden niet gevonden maar uw man werd meegenomen. Hij werd vrijgelaten en hij trok op 2 maart 2010 zijn klacht in tegen O.(...). Op 20 maart 2010 zag uw echtgenoot toen hij thuiskwam dat u en jullie dochter Z.(...) door O.(...) en een vriend werden bedreigd. Uw echtgenoot nam een pan waarmee hij deze twee mannen neersloeg. U verklaarde dat hij u de opdracht gaf om snel wat zaken bijeen te zoeken en jullie vertrokken allen naar Novorossiisk waar jullie twee jongste dochters reeds waren. Jullie besloten om jullie oudste dochter Z.(...) op 21 maart 2010 met een Grieks gezin mee te sturen naar Oekraïne zodat ze nadat ze documenten zou verkrijgen verder zou kunnen doorreizen naar Europa. Op 22 maart 2010 verlieten jullie Novorossiisk en reisden jullie via Moskou naar Brest met de trein. In Brest reisden jullie met een auto verder tot in België. Jullie kwamen in België toe op 31 maart 2010 waar jullie dezelfde dag asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenoot en van uw jongste dochter E.(...), het rijbewijs en militair boekje van uw echtgenoot en het bewijs van het Russisch staatsburgerschap van uw dochter E.(...).

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot G.(...) A.(...) (OV. 6.605.730) (CGVS, p. 7). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. 2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot G. A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 53 674 van 22 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat zijn relaas niet correct werd begrepen door het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker licht toe dat zijn gezin problemen kreeg omwille van het feit dat O., de zoon van een rijke voormalig burgemeester van Gelendzhik achter zijn dochter Z. aanzat. Verzoeker stelt dat het voor zijn hem en zijn gezin onmogelijk was om rechtsbescherming te krijgen van de autoriteiten, daar burgemeesters veel macht hebben in de Russische Federatie en het systeem van rechtsbescherming aldaar zeer corrupt is. Volgens verzoeker overstijgt het probleem het interpersoonlijke niveau daar het onder meer omwille van de corruptie voor verzoeker niet mogelijk is een eerlijke bescherming te krijgen van de plaatselijke autoriteiten. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker aan door O. en zijn vrienden zo hard te zijn geslagen dat hij moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker diende daarop een klacht in tegen O. bij de politie, die echter een totaal andere versie van zijn verhaal had neergeschreven. Verzoeker stelt verder dat zijn advocaat hem meegedeeld had dat het zinloos was de zaak aanhangig te maken bij de bevoegde rechtbank. Verzoeker deelt mee geen verdere bewijsstukken te kunnen neerleggen, buiten de stukken die hij neerlegde bij zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij geeft ook aan een coherent relaas te hebben verteld zonder tegenstrijdigheden, ook niet tussen zijn relaas en dat van zijn echtgenote en dochter. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het ontvangen van het verslag van de politie deelt verzoeker mee dat hij het verslag nooit zelf in handen had gehad, doch dat het zijn advocaat was geweest die het verslag had opgevraagd bij de politie. Volgens verzoeker is dit eerder een detail, dat op zich niet kan opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel van het relaas. Aangaande het feit of verzoeker beroep kon doen op de autoriteiten van zijn land van herkomst, bevestigt hij dat hij geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten, dat het systeem erg corrupt is en dat er tegen machtige mensen niets kan worden ondernomen. Hij bevestigt tevens dat hij zijn klacht heeft ingetrokken, maar dat dit onder druk van O. en zijn vrienden is gebeurd. Aangaande de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief, deelt verzoeker mee dat hij bevreesd is dat men hem ook elders zal kunnen vinden, hoewel hij dit niet kan staven met bewijsstukken. Wat de reisroute betreft, werpt verzoeker op dat hij met zijn echtgenote en twee dochters van Brest naar België is gereden en dat de chauffeur zijn binnenlandse paspoorten had meegenomen.

2.2. De bestreden beslissing is in hoofdorde gebaseerd op het feit dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de zoon van een voormalige burgemeester die achter zijn dochter aanzat van interpersoonlijke en gemeenschappelijke aard zijn, welke vreemd zijn aan het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet an 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Om die reden dient het relaas bekeken te worden in het licht van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft echter geen enkel bewijs voorgelegd van de beweerdde problemen en legde tegenstrijdige verklaringen af over een politieverslag. Bovendien wijst de bestreden beslissing op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de in de Russische Federatie aanwezige autoriteiten voor zijn problemen en op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen om aan de problemen te ontsnappen. De bestreden beslissing acht verzoekers relaas over zijn reisroute niet aannemelijk waardoor het vermoeden ontstaat dat hij reisdocumenten verheimelijkt.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Verzoeker verklaarde de Russische Federatie te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de zoon van een rijke voormalig burgemeester die verzoekers dochter lastig viel (stuk 10, Vragenlijst, p. 2), hetgeen echter geen nexus heeft met het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. In zijn

verzoekschrift voert verzoeker aan dat het voor hem en zijn gezin niet mogelijk is bescherming te krijgen van de plaatselijke autoriteiten, gelet op de macht van de burgemeesters in de Russische Federatie en de corruptie aldaar. De Raad wijst erop dat een asielzoeker alle mogelijkheden tot bescherming moet uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker maakte in casu niet aannemelijk dat hij naar aanleiding van zijn problemen met O. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met O. in geval van een terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Russische Federatie aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde zelf nooit enig probleem met de Russische autoriteiten te hebben gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 17/07/2010, p. 12). Niettegenstaande de politie een totaal andere versie van zijn verklaringen had genoteerd nadat hij klacht had neergelegd wegens de slagen die hij had gekregen van de handlangers van O. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 17/07/2010, p. 13-15), is verzoeker nergens klacht gaan indienen of gaan melden dat de politie zich aan dergelijk machtsmisbruik schuldig maakte. Zijn loutere bewering dat het systeem erg corrupt is en dat er tegen machtige mensen niets kan worden ondernomen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten. Verzoeker levert in elk geval geen bewijs dat hij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het ontvangen van de klacht slechts een detail betreft, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift hoofdzakelijk zijn eerdere verklaringen herhaalt en bevestigt, zonder de specifieke vaststellingen in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De motieven van de bestreden beslissing worden dan ook gehandhaafd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN